ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ μπρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ σῶμα ποὺ δὲν ἦταν νεκρό, μὰ οὔτε καὶ ζωντανό, δοκίμαζε ἀπέραντη χαρὰ ἀνακατεμένη μὲ τρόμο.

Ὕστερα ἄνοιξε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μπῆ δροσερὸς ἀέρας. Ἔβαλε κάτου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κόμητος σφουγγάρια βουτηγμένα σὲ μῦρο καὶ μ' ἕνα σωλῆνα τοῦ φύσησε ἀέρα στοὺς πνεύμονας.

Σὲ μισὴ ὥρα ὁ κόμης Κανδάλ εἶχε συνέλθει ἐντελῶς, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν ἔννοιωθε ποῦ βρίσκονταν. Ἐκίνησε τὰ χείλη, σάλεψε τὰ χέρια, μὰ δὲν κατόρθωσε ἀκόμα οὔτε λέξη ν' ἀρθρώση οὔτε ν' ἀνασηκωθῆ. Ὁ Παρὲ τοῦ ἑτοίμασε ἕνα τονωτικὸ καὶ τὸν ἔπλωσε στὸ κρεββάτι του...

Ὁ κόμης Κανδὰλ βυθίστηκε σὲ βαθύ, μολυβένιο ὕπνο. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὅταν ξύπνησε, εἶχε πυρετό. Ὁ Παρὲ ὅμως δὲν ἀνησύχησε, γιατὶ ὁ πυρετὸς αὐτὸς ἦταν φυσικὸ ἐπακόλουθο ἔπειτα ἀπ' τὸν ἀπαγχονισμό...

Ὅταν νύχτωσε, ὁ ἄρρωστος κατόρθωσε ν' ἀρθρώση μερικὰ λόγια, ἀλλὰ μισοπνιγμένα, ἀκατανόητα.

Μονάχα ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Ράλφ συνῆλθε ἐντελῶς. Αὐτὲς τὶς τρεῖς μέρες ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ δὲν εἶχε φύγει καθόλου ἀπὸ κοντά του.

Τὴν τέταρτη μέρα τὸ πρωΐ ὁ κόμης Κανδάλ, ὅταν εἶδε τὸ σωτῆρα του νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο, ρώτησε :

— Ποῦ εἶμαι ; Ποῦ βρίσκουμαι ;

— Στὸ σπίτι μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ χειροῦργος.

Ἂν δὲ γελιοῦμαι, εἶσθε ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ, εἶπε ὁ Ράλφ, τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Ἐγώ, ὁλόκληρος, ἀπάντησε ὁ χειροῦργος.

Ἡ μνήμη τοῦ κόμητος ἄρχισε νὰ λειτουργῆ κανονικά :

— Μὰ πῶς ! Δὲ μὲ σκότωσαν ; ρώτησε.

— Προσπάθησαν νὰ σᾶς σκοτώσουν, ἀπάντησε ὁ χειροῦργος.

— Καὶ μὲ σώσατε σεῖς λοιπόν ;

— Ἐγὼ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ νεαρὸς κόμης ἁρπάζοντας τὰ χέρια τοῦ χειρούργου τἄφερε μὲ ὁρμὴ στὰ χείλη του καὶ τὰ γέμισε φιλιὰ καὶ δάκρυα.

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ διηγήθηκε τότε στοῦ Ράλφ ὅλη τὴν παράξενη καὶ τραγικὴ ἱστορία του, μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό του.

— Τὸ ὅτι ζῆτε, εἶπε στὸ τέλος, εἶνε θαῦμα. Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσω ἐπιστημονικὰ πῶς συνέβη αὐτό. Εἶνε πολὺ περίεργο πῶς δὲν ἔσπασε ἡ σπονδυλικὴ σας στῆλη. Ἂν συνέβαινε αὐτό, θὰ σᾶς ἔφερνε, χωρὶς ἄλλο, τὸ θάνατο. Ἀλλὰ καὶ πάλι συλλογίζουμαι, πῶς δὲν πεθάνατε ἀπὸ ἀσφυξία. Τί τὰ θέλετε... εἶνε θαῦμα !... Θαῦμα !...

Ἔξαφνα ὁ Ράλφ ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται κ' ἐμένα, πατέρα μου, εἶπε. Εἶνε θαῦμα !

Κι' ἀμέσως ἔπειτα γονατίζοντας στὸ πάτωμα καὶ ὑψώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό, εἶπε :

— Θεὲ μου Παντοδύναμε ! Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἔσωσες !... Θὰ φτίσω ἔτσι ἀσφαλῶς στὸν ἱερὸ σκοπό μου !

— Ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς σας ; ρώτησε ὁ χειροῦργος.

— Δὲ θὰ σᾶς κρύψω τίποτα, ἀπάντησε ὁ κόμης, μὰ σᾶς ἱκετεύω νὰ μὲ ἀκούσετε μὲ προσοχή. Μὴν ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τῶν δικαστῶν. Ἂν ἔχω τὴν τόλμη νὰ σᾶς κυτάζω κατὰ πρόσωπο, τὸ κάνω γιατὶ δὲν εἶμαι ἐγκληματίας. Τὰ χέρια μου εἶνε καθαρὰ ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε. Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος ἔμαθα ὅτι ὁ μαρκήσιος Βάζας πήγαινε πρὸς τὸ δοῦκα Μονμορανσὺ ἕναν κατάλογο προγραφῆς. Στὸν κατάλογο αὐτό, ἦταν γραμμένο πρῶτο-πρῶτο τὸ ὄνομά μου. Ναί, ἤθελαν νὰ μ' ἐξοντώσουν ὡς Οὐγενότο... Ἄρχισα τότε ν' ἀνησυχῶ. Ἔβλεπα καὶ στὸν ὕπνο μου ἀκόμη ἕνα δικαστὴ μ' ἕναν κατάλογο στὰ χέρια νὰ μ' ἀπειλῆ. Ἦταν ἕνας τρομερὸς ἐφιάλτης. Κι' ἀποφάσισα νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀγγλία. Γιὰ νὰ προφτάσω νὰ περάσω τὸ δάσος τῆς Βάζας, προτοῦ φτάση ὁ κατάλογος στὰ χέρια τοῦ δουκὸς Μονμορανσύ, ἔκαμα τὸ ἑξῆς : Ἔδωκα μερικὰ χρυσᾶ σκοῦδα στὸ νάνο Οὐγολῖνο καὶ τὸν παρακάλεσα ν' ἀπασχολήση τὸ μαρκήσιο Βάζα ἐπὶ μία ὥρα στὸ «Ἐρυθρὸ καπηλεῖο». Ἔπειτα ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου, ὅταν πιὸ πέρα, βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα πλῆθος ὁπλοφόρους. Ἔστρεψα ἀμέσως νὰ φύγω ἀπὸ ἄλλο δρόμο, ἀλλὰ δυστυχῶς ὅλοι οἱ δρόμοι τοῦ δάσους ἐφρουροῦντο καὶ ἀπαγορεύοταν ἡ ἔξοδος. Τότε βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ πάρω πάλι τὸν ἴδιο δρόμο καὶ νὰ γυρίσω στὸ «Ἐρυθρὸ καπηλεῖο». Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, εἶδα ἕνα γέρο-εὐγενῆ ποὺ κολυμπιοῦσε στὸ αἷμα του ! Τὸν εἶχε χτυπήσει κάποιος ἄγνωστος. Ἀμέσως ἔτρεξα νὰ τὸν βοηθήσω, μὰ ὅταν τὸν ἀνασήκωνα, τὸν ἄκουσα νὰ μὲ κατηγορῆ ὡς δολοφόνο. Μ' ἔπιασαν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατηγορίας αὐτῆς. Ὅλα τὰ ἄλλα σᾶς εἶνε γνωστά.

— Μὰ τὸ μαχαῖρι, ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ μὲ τ' ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματός σου ; ρώτησε κατάπληκτος ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ τρομερώτερο στὴν ὑπόθεση ! Ἀλλὰ δὲν ὑπόρχει τἄχα σ' ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία ἄλλος ἄνθρωπος μὲ τὰ δικά μου ἀρχικά ; Ἔπειτα, ἂν ἦταν δικό μου τὸ μαχαῖρι δὲ θἄχε καὶ τὸ οἰκόσημό μου ;

— Πολὺ σωστά, εἶπε ὁ χειροῦργος, ἀλλὰ γιατὶ δὲν τὰ εἶπες ὅλα αὐτὰ στοὺς δικαστάς ;

— Τὸ θεώρησα περιττό. Αὐτοὶ ἤθελαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μ' ἐνοχοποιήσουν. Ὁ ἴδιος ὁ ἱεροεξεταστὴς μου ἦρθε στὴ φυλακὴ καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μὲ ἀπελευθερώση ἂν ὡμολογοῦσα ἐγγράφως καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ μου τὸ ἔγκλημα, ποὺ δὲν διέπραξα.

— Εἶνε ἀλήθεια ; φώναξε ὁ χειροῦργος μισοσηκωνόμενος.

— Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ποὺ μὲ ἀκούει τὸ ὁρκίζουμαι, ἀπάντησε μὲ σταθερότητα ὁ Ράλφ.

— Σὲ πιστεύω, παιδί μου, σὲ πιστεύω, εἶπε δακρυσμένος ὁ χειροῦργος κι' ἀγκάλιασε τὸν κόμητα.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ποὺ στέκονταν καὶ οἱ δυὸ τους ἔτσι σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι, ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ ρώτησε τὸ Ράλφ :

— Καὶ τώρα, παιδί μου, τί σκοπεύεις νὰ κάμης ;

— Δὲν τὸ μαντεύετε ; Ὑπάρχει κάποιος ἄθλιος, κάποιος οὐτιδανός, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χάσω τὴν τιμή μου καὶ τὴ ζωή μου ! Πρέπει νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τὸν ἀποκαλύψω, νὰ τοῦ ἀφαιρέσω τὴ μάσκα καὶ νὰ τὸν σύρω ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης.

— Ὦ ! πῶς φουντώνει καὶ στὶς πιὸ ἀγνὲς καρδιὲς τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως ! μουρμούρισε ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ μὲ πικρὸ χαμόγελο.

— Δὲν εἶνε τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως, εἶπε ὁ Ράλφ, ἀλλὰ ἡ δίψα τῆς δικαιοσύνης.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης, παιδί μου, εἶπε ὁ χειροῦργος μὲ ὕφος προστατευτικό, εἶνε νὰ φύγης ἀπὸ τὴ Γουϊέννη, γιατὶ ἐδῶ ὅσο καὶ ἂν φυλαχτῆς, ὑπόρχει κίνδυνος νὰ σὲ ἀνακαλύψουν καὶ εἶνε ζήτημα ἂν ὁ καλὸς Θεὸς θὰ ἔκανε καὶ δεύτερο θαῦμα. Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ κάμης ἐκεῖνο ποὺ σὲ συμβουλεύω ;

— Ὑπόσχομαι νὰ σᾶς ὑπακούσω σὲ κάθε τι, ἀπάντησε ὁ Ράλφ Κανδάλ. Ἀλλὰ σᾶς ἱκετεύω νὰ μοῦ φέρετε τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖο ἐδολοφονήθη ὁ κόμης Βάζας καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός μου.

— Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀποκτήσετε τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ὅπλο; ρώτησε ὁ χειροῦργος.

— Ναί, πολὺ ! πολὺ ! ἀπάντησε ὁ Κανδάλ.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀπάντησε ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ, γιατὶ ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ φύγετε ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορότερα...

Κατόπιν ὁ χειροῦργος ἄφησε μονάχο τὸν Κανδάλ. Τότε ὁ κόμης κάθησε κ' ἔγραψε τὴ διαθήκη του προχρονολογημένη. Δι' αὐτῆς καθιστοῦσε τὸν Ἀμβρόσιο Παρὲ γενικὸ ἐπίτροπο στὴν περιουσία του. Ὕστερα πλησίασε πρὸς τὸ παράθυρο... Τὸ πρῶτο ποὺ εἶδε ἦταν ἡ κρεμάλα στὴν ὁποία τὸν εἶχαν κρεμάσει... Ἀντικρύζοντάς την ὁ Ράλφ ἀνατρίχιασε καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του μὲ φρίκη. Πέρα στὸ βάθος ἁπλώνονταν τὸ δάσος τῆς Βάζας. Τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἔπεφταν κιτρινισμένα καὶ ὁ ἀέρας τὰ σήκωνε καὶ τὰ σκορποῦσε πέρα, μακρυά.

Πίσω, πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ δάσος ξεχώριζαν στὸν ὁρίζοντα ἡ ἄσπρες πλάκες ἑνὸς μνημείου.

Ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλο τοῦ κόμητος. Ἦταν ὁ τάφος τῶν προγόνων του.

— Θλιβερὲ τάφε, τῶν προγόνων μου, ψιθύρισε, ἐνῶ τὸν ἔπνιγαν οἱ λυγμοί. Δὲ θὰ σὲ ξαναϊδῶ πειά. Σὲ ἀποχαιρετῶ γιὰ πάντα ἴσως...

Σὲ λίγο ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ γύρισε.

— Λοιπὸν ; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ κόμης, μοῦ φέρατε τὸ μαχαῖρι;

— Ὁρίστε, ἀπάντησε ὁ χειροῦργος καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ἀπαίσιο ὅπλο.

Μόλις τὸ πῆρε ὁ Κανδὰλ ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζη προσεκτικά. Μερικὲς σταγόνες μαῦρο, ξηρὸ αἷμα, ὑπῆρχαν στὴ λεπίδα του.

— Ὦ ! ἂν μποροῦσε αὐτὸ τὸ αἷμα νὰ μιλήση ! εἶπε ὁ κόμης.

Ὕστερα ἀφοῦ ἔχωσε στὴ ζώνη του τὸ μαχαῖρι, ἔδωκε τὴ διαθήκη του στὸ χειροῦργο, ἐξηγώντας του τὸ περιεχόμενο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν ἕνας τρομερὸς ἐφιάλτης !...